

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۸/۱۰

عبدالرحمن فرقانی

امارت که جمهوریت؟

که مور اسلامي تاريخ او په اسلامي تاريخ کې د حکومتولۍ بېلگې وڅېړو، نو په دې روښانه ډول دا راته جوتېږي، چې د اسلام رسالت او لوي هدف په ټول کې دا دی، چې د حکومتولۍ لپاره داسې سياسي او ټولنيز نظام رامنځته شي، چې د ورورولۍ، سرښندنې، عدالت، وسطيت «مخلاريتوب»، شورا، پر اصولو ولاړ وي او په انسان باندې د انسان واکمني پای ته ورسېږي، د استبداد، ځان غوښتنې، فرعونيت جرړې پرې او د هوس واکمني د وجدان پر واکمنۍ بدله شي. او واکمن په دې حالت او نظام کې يوازې د عدالت او غوره اخلاقو بېلگه او ضمانت وي. په اسلام کې د حکومتولۍ مفهوم د خلکو لپاره امنيت او د هغوی د حقوقو ټامينول دی، چې که په هر بڼه دا اهداف ټاميندای شي، توپير نه کوي. په اصل کې خلافت، امارت، جمهوريت يا ملوکيت د خلکو د چارو د سمبالښت لپاره د نظام شکلي بڼې دي.

دا دېره مهمه نه ده چې د نظام نوم د څه وي، مهمه دا ده چې د نظام مفهوم او محتوی متحققه شي، د خلکو حق ورکړل شي، عدالت ټامين شي، امنيت ټينگ شي، د الله تعالی عبادت او اسلامي احکام پلي شي. که مور په معاصر جمهوريت کې چې دېرې يې دی ديموکراسۍ پایله او لاسته راوړنه بولي وگورو، تر ټولو لوی هدف په جمهوريت کې خلکو ته د زعامت په تعين کې حق ورکول دی، چې په دې اړه ورسره مشوره وشي، او خپل زعيم پخپله وټاکي. خو حقيقت بيا دا دی، چې دغه اصل تر ديموکراسۍ وړاندې اسلام په دېر صراحت پلي کړی او منلی دی.

دا چې حاکميت په خلکو پورې تړاو لري، په حقيقت کې تر هر څه وړاندې يو اسلامي مطلب دی. د حاکميت اعمال يا د خلکو په واسطه او يا هم د استازوي په واسطه په اسلامي نظام کې خپل اصول او تاريخي روښانه شاليد لري، چې په مور يې د اعمال په برخه کې د رسول الله صلی الله عليه وسلم او د خلفاء الراشدين تجربې په ترڅ کې بيانولې شوو، دلته مور د مسالې فقهې اړخ ته نه داخلېږو، يوازې په حقيقت کې دا جوتوو، چې اسلام د حاکميت د اعمال لپاره خلکو ته حق ورکړي دی او دا مساله د خلفاوو په ټاکنه کې چې په لاندې لنډ تفصيل يې نور هم روښانه او څرگند کېدای شي، دلته اړين بولو:

د اسلام په سپېڅلې دين کې د حاکميت اعمال يا د زعامت تعين عام ولس ته پرېښودل شوی دی، تر څو خلک د هغو معيارونو او ضوابطو پا پام کې نيولو سره چې قرانکریم او په سپېڅلې نبوي سنت که ورته اشاره شوې ده، خپل حاکميت په هر ډول ميکانيزم سره چې دوی يې د دغه چارې د عملي کولو لپاره مناسب گڼي، خپل زعامت وټاکي. د دې لپاره چې دغه مطلب چې اسلام د حاکميت د اعمال په مساله کې خلکو ته حق ورکړي دی، اړينه ده، چې د خلفاء راشدينو د تعين څرنگوالی وڅېړو:

لومړی: ابوبکر الصديق:

د نبي کریم صلی الله عليه وسلم تر رحلت وروسته، ابوبکر الصديق رضی الله تعالی عنه د مسلمانانو د زعامت لپاره په سقيفه بن ساعده کې تر مشوره او سلا وروسته چې په اسلامي سياسي نظام د حاکميت د اعمال لپاره يو له اساسي بنسټونو او اصولو څخه د قرانکریم په نص سره « و امرهم شوری بينهم» ثابت دی، تر سره شو، او د رسول الله صلی الله عليه وسلم له لورې د زعيم يا خليفه تعينول هم د عمر رضی الله تعالی عنه د روايت پر اساس پر همدې دلالت کوي، چې دا حق خلکو ته ورگړخول شوی دی. عمر رضی الله تعالی عنه د خپل وصيت پر مهال کله چې خلکو ورڅخه د خپل ځای ناستي غوښتنه وکړه وويل: « که څوک نوماندم کړم، څوک چې تر ما غوره ؤ، يعنې ابوبکر الصديق دا کار کړی دی، او که تاسې ته دا حق پرېږدم تر ما او ابوبکر غوره څوک حضرت رسول الله صلی الله عليه وسلم دا کار کړی دی. په بل روايت کې چې امام احمد په خپل مسند کې اخراج کړی دی، رسول الله صلی الله عليه وسلم د دې پوښتنې په ځواب کې چې څوک خپل ځای ناستی ټاکي، فرمايلي دي: « که ابوبکر امير و ټاکي، هغه

د پاڼو شمېره: له ۱ تر ۳

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له رايرلو مخکې په خیر و لولئ

په دنیا کې امین او پرهیزگاره، او د اخرت غوښتونکی ومومی، او که عمر رضی الله تعالی عنه امیر وټاکي، هغه به پیاوړی او امین ومومی، چې د الله تعالی په لار کې د چا له ملامتیا څخه وېره نه لري، او که علی امیر وټاکي، او فکر نه کوم چې دا کار وکړي، هغه به هدایت کونکی او هدایت موندونکی و مومی، چې تاسې به په سمه لار روان کړي. او دا روایت زموږ هغه مدعا چې اسلام دا حق خلکو ته ورگرځولی دی، متحققه کوي. او د امام ابو حنیفه څخه هم روایت شوی دی، چې وایي: « و الخلفه تكون باجماع المؤمنین و مشورتهم». ژباړه: « خلافت د مسلمانانو په اجماع او سلا سره رامنځ ته کېږي». او د اسلامی امت معاصر علما او مفکرین لکه: عبدالقادر عوده، شهید سید قطب، شیخ تقی الدین النهباني. هم په دې عقیده دي، چې د زعامت او حاکمیت انتخاب په اسلامي شریعت کې امت ته یا ولس ته سپارل شوی دی.

دوهم: عمر ابن الخطاب:

که د عمر رضی الله تعالی عنه د گمارني بهیر مطالعه شي، هم دا جوتیږیو چې ابوبکر الصديق رضی الله تعالی عنه که څه هم دا کار په خپل ژوند کې تر سره کړي دی، خو دا حق ملت ته ورگرځول شوی دی او له ټولو سره په مکرر ډول مشوره او سلا شوی ده. کله چې ابوبکر الصديق رضی الله تعالی عنه پوه شو، چې د ژوندانه د پای ورځې یې رارسېدلې دي، نو اصحابو کرامو ته وفرمایي: « چې په خپل منځ کې کښېښی او زما په ژوندون زما ځای ناستی تعیین کړئ!، خو له سلا او مشورې وروسته بېرته ابوبکر الصديق ته راغلل او ورته یې وویل: چې مور موضوع بېرته تاسی ته راوړه!، هغه څه چې تاسې یې پر ځای او سم گڼئ، عمل پرې وکړئ!، ابوبکر رضی الله تعالی عنه وفرمایي: داسې نه چې بیا اختلاف وکړئ، دوی وویل نه!، نو بیا ابوبکر وفرمایي: آیا د الله تعالی په نامه راسره ژمنه کوئ، چې زما له پرېکړې به راضي وئ، دوی وویل: چې هوکي!، نو بیا ابوبکر الصديق و فرمایي: ماته وخت راکړئ!، تر څو د الله تعالی او د هغه د دین په هکله سم فکر وکړم.

او بیا یې له بېلابېلو مشرانو او خلکو سره مشوره وکړه، لکه عبدالرحمن بن عوف، عثمان بن عفان، سعید ابن زید، او اسید ابن جعفر. او د مهاجرینو او انصار. اوس که مور دغه بهیر ته څېر شو، په روښانه توگه کتلای شوو، چې ابوبکر الصديق خلکو ته د نظر ورکولو حق ورکړ او له کومه ځایه چې په دین پوهېده دا حق باید خلکو ته ورکړ شي، تر څو خپل زعامت او حاکمیت وټاکي.. او د عمر رضی الله تعالی عنه زعامت هم د خلکو سره په مشوره ټاکل شوی دی.

دریم: عثمان ابن عفان:

د عثمان رضی الله تعالی په ټاکلو کې هم که څېر شوو د الزام صورتحال شتون نه لریو بلکې د مشورې او سلا صورت حال شتون درلود، که څه هم چې عمر رضی الله تعالی عنه د دې کار لپاره شپږ تنه گمارلي وو، تر څو خپل منځ کې مشورت وکړیو خو د کوم الزام امر یې نه و کړی او نوموړي شپږ کسه هم هغه کسان وو، چې د عشره مبشره له ډلې څخه وو او د عمر رضی الله تعالی په قول رسول الله صلی علیه وسلم له دوی څخه راضي و، په دې هکله هغه روایت چې د نه الزام باندې صراحت لري دلته ستاسې مخې ته بردو: « ابن عمر رضی الله تعالی عنه د حفصی خوا ته ځي او له هغې څخه د پلار د ځای ناستي د نه تعیین خبر اوري، او د خپل پلار لور ته ځي، او ورته وایي: خبر شوم، چې خپل ځای ناستی نه تعیینئ!، که تاسې پدوان درلودی او ستاسې د اوبسانو یا پسونو رمه یې پرېښي وی، د رمې د ورکې او له منځه تلو فکر بهدي هرو مرو کړی وی په داسې حال کې چې د خلکو او ولس پالنه ډېره مهمه او برخلیک ټاکونکې ده. ابن عمر وایي پوه شوم چې خبرې مې ځای ونیوو پلار مې خپل سر د یوې شېبې لپاره کېښود او بیا یې سر راپورته کړ، او وویل: له شکه پرته الله تعالی خپل دین ساتي، که ځای ناستي تعیین نه کړم رسول الله نه دی، تعیین کړي، او که یې تعیین کړم ابوبکر تعیین کړی دی، ابن عمر وایي: پوه شوم چې رسول الله ته ترجیح ورکوي. دا ځکه چې ابن عمر د خپل پلار د طبیعت او خوی څخه ښه پوه و. عمر رضی الله تعالی هم په پراخه کچه سلا او مشوره وکړه او دا حق یې خلکو ته ورکړ.

څلورم - علی ابن ابی طالب:

علي کرم الله وجهه هم په دې اعتقاد او باور و، چې د حاکمیت د تعیین حق د ولس او خلکو حق دی، او له همدې کبله یې د عام بیعت لپاره اصرار او ټینگار وکړ.

د پورتنی تفصیل څخه جوتیږي، چې د حاکمیت د اعمال په مساله کې اسلام تر دیموکراسۍ او نورو وضعی قوانینو وړاندې دا حق خلکو ته ورگرځولی دی، او د خلفاوو د تعیین له میکانیزمونو او کړنلارو څخه لاندې موارد د پالي په توگه جوتیږي:

۱. د امیر، زعیم یا رئیس د انتخاب حمیت او پکې تلوار تر څو سیاسي خلا رامنځته نه شي
۲. په امیر، زعیم یا حاکم کې د معینو شرایطو او اوصافو شتون
۳. د امیر، زعیم یا رئیس انتخاب باید په مشوره او د خلکو د رای په اساس تر سره شي.
۴. داچې امیر، زعیم، ولسمشر، ملک، خلیفه یا امام باید د خلکو له خوا و ټاکل شي.

۵. د ټاکلو کرنلاره او میکانیزم په خلکو پورې اړه لري او یوه اجتهادی مساله ده، کېدای شي، انتخابات وی، کېدای شيو شورای حل و عقد وی، کېدای شي بل څه میکانیزم خلک وړاندیز کړي.

خو اساسي مساله دغه ده، چې خلکو ته حق ورکړی شي، عدالت تامین شي، امنیت ټینګ شي او د اسلامی شریعت احکام پلي شي، دا مهمه نه ده چې د دغو اهدافو لپاره د نظام نوم څه وي، امارت وی، جمهوریت وی، خلافت وی که ....

دا به د استعمار یوه بله لویه وي، چې مور افغانان په دې بحثونو کې دومره سره بېل کړي، چې د خلکو د امنیت، عدالت او سوکالی څخه بېخوره شو، که مور وگورو د ابوبکر الصديق په خلافت او د عمر ابن الخطاب په امارت او علی کرم الله وجهه په امامت کې د اسلامی نظام هدف یو ؤ، د خلکو سره مشوره، خلکو ته حق ورکول، د عدالت تامین، د امنیت ټینګښت ... هغه څه چې مور یې ساری په معاصر جمهوریت، امارت او خلافت کې نه شو موندلی..

پای